

LBRIS

We know
books

M.K. Lynn

Arhivele unor
vânători de demoni
în Micul Paris

Cazul inimii furate

Editura

Pétale Scrise

Nojorid, 2022

LBRIS

We know
books
In memoriam
Prof. Dorel Tifor

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LYNN, M. K.

Arhivele unor vânători de demoni în Micul Paris : Cazul
inimii furate / M. K. Lynn. - Nojorid : Petale scrise, 2022

ISBN 978-606-95548-2-1

821.135.1

Redactor: Alina Cosma
Editare și corectare: Marius Andrei
Eva Ancuța Hamza
Elena Druță
Design coperta: Oana Alexandra Zorlescu
Tehnoredactare: Tudor Neag

Contact și comandă: editurapetalescrise.ro
contact@editurapetalescrise.ro

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris
al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii
dreptului de autor.

LEOPOLD

Capitolul 1

Micul Paris, 1875

Leopold Vernescu turnă cu grijă acidul demonic peste bucata de unghie, proaspăt tăiată, de la degetul mic al mâinii stângi, și urmări încruntat cum aceasta se topea încet sub influența soluției. Părul blond, tuns de curând după ultima modă, îi tot intra în ochii cenușii, dar concentrarea și gravitatea momentului îl sileau să privească nemișcat la experiment printre firele mult prea lungi ale bretonului. Jiletca gri, de aceeași nuanță ca ochii, îi incomoda mișcărilor, dar regulile de bună purtare îl opreau să o dea jos, cum făcuse și cu surtucul agățat de cuierul din colț. Degetul mare al mâinii drepte, oprit deasupra butonului cronometrului, tremura de emoție. Trebuia - era obligat! - să îi demonstreze Șefei Cabinetului de Investigații Supranaturale că el, și nu un oarecare polițist umflat cu cârnați prăjiți în unt, era cel care avea dreptate!

Leacul împotriva acidului demonic trebuia să existe!

Ușa laboratorului se deschise scârțâind, făcându-l pe Leopold să tresară și degetul să apese pe buton. Spre disperarea lui, unghia se topi cu câteva momente mai târziu, iar acul de pe cadran nu înregistrase acel lucru.

– Domnule Vernescu, aș dori să...

Leopold ridică privirea. În ușă, purtând o rochie bleu de zi, cu un rând de nasturi mărunți în dreptul pieptului, stătea Lisette Grant-Anghelescu, a patra fiică a unei familii de viță nobilă din București. Văduvă la doar douăzeci și cinci de ani, la patru luni

după căsătorie, ea era cea la care venea poliția când supranaturalul ieșea de sub control. Blondă, imprezibilă, cu ochii albaștri mari și buzele rozalii din care obișnuiau să iasă cele mai aprigi replici, fosta domnișoară Grant era o femeie greu de trecut cu vederea.

Și cea la care Leopold, un fost student la medicină lipsit de bani, renume și perspective de viitor, putea doar să viseze.

Pe fața tinerei văduve înflori un surâs.

– Ah, îmi pare rău, nu știam că sunteți încă ocupat cu lucruri atât de neînsemnate.

– Nu este niciun deranj, rosti tânărul, trecându-și mâna prin păr, aranjându-l. Până la urmă, nefericirile vin mereu împreună. Cu ce pot să vă ajut?

Lisette lăsă aluzia lui fără răspuns și închise ușa în spatele său. Prin mirosul de acid, care îi arse până atunci nările tânărului, rășări o aromă ușoară de parfum - lavandă? Sau erau trandafiri?

Laboratorul în care tânărul Leopold își petrecea zilele nu era decât o încăpere plină cu rafturi cu tot felul de amestecuri chimice, rânduri de manuale de cele mai dubioase origini și o grămadă impresionantă de dosare nerezolvate aruncate sub o masă de lemn masiv din colțul laboratorului. Secreterul¹ cel lung, cu tot felul de aranjamente experimentale ce își așteptau rândul, strălucea arămiu în lumina ce pătrundea prin geamurile lungi ale clădirii de pe Podul Mogoșoaiei, aflată sub proprietatea Șefei Cabinetului de Investigații Supranaturale. Dacă Leopold ar fi putut, și-ar fi mutat cu mare drag puținele lucruri și și-ar fi petrecut și nopțile acolo - chimia îl fascina, iar de când fusese exmatriculat de la facultate nu avusese șansa să mai folosească vreun laborator.

Sus-menționata Șefă a Cabinetului scoase din corsajul rochiei o piatră verde, circulară, încadrată într-un oval metalic, cu

¹ secreter - masă de scris prevăzută cu sertare și cu o placă rabatabilă.

lucrătură fină de filigran la margine. Părea o piatră semiprețioasă, dar, cum Leopold nu se pricepea la geologie, nu avea de unde să știe cu siguranță.

– Am făcut rost de acest dispozitiv, care ne va ajuta în munca noastră de investigație, spuse Lisette și ochii i se aprinseră de interes.

Leopold inspiră adânc, lăsă cronometrul pe secreter și puse dopul la sticlucă de acid demonic, pe care reușise să o recupereze cu greu de la Eleonora, slujnica ce se ocupa cu menajul în întregul Cabinet. Imprevizibila Lisette Grant era întotdeauna fascinată de lucruri și tehnologii noi ce aveau treabă cu supranaturalul, iar această pasiune o făcea incredibil de naivă în fața oricăror impostori de pe stradă. Leopold, care era un adept înfocat al științei, nu împărtășea entuziasmul Șefei sale.

Văzându-l dezamăgit, tânăra femeie nu se lăsă bătută.

– Știați că pietrele de jadeit sunt foarte bune detectoare de energie? întrebă ea, urmându-l îndeaproape până la raft, unde tânărul se apucă să aranjeze sticlucile cu acid. În principiu, adevărata valoare a acestei nestemate se arată pe timpul nopții, iar cu cât este mai aproape de sursa de energie, cu atât e mai...

Leopold se întoarse brusc, făcând-o să se oprească din tiradă. Era cu un cap mai scundă decât el, ceea ce nu o împiedicase niciodată să îl privească cu superioritate dacă asistentul ei făcea ceva greșit. Dar acum Lisette se afla mult prea aproape, cu ochii sclipindu-i de emoția argumentării, iar tânărul observă cu o deosebită plăcere cum obrazii văduvei roșiră ușor.

Dacă ar fi întins mâna...

Inspiră adânc și își împreună brațele la piept.

Lisette își dresе vocea și se dădu în spate, oprindu-se în mijlocul laboratorului.

– Ce voiam să spun e că voi avea nevoie de dumneavoastră în această seară, domnule Vernescu. Nu voi lăsa acest dispozitiv să se prăfuiască pe rafturile de aici.

– Alături de celelalte „dispozitive” care s-au dovedit a fi falsuri? întrebă Leopold cu interes.

L-ar fi măgulit invitația lui Lisette dacă nu ar fi fost convins că întreaga chestiune avea să devină mult prea periculoasă doar pentru ei doi.

– Vă agitați prea mult pentru un asistent, făcu ea, alungându-i vorbele cu mâna ca pe niște muște enervante. Aveți ceva împotriva planului meu? Să știți că, dacă nu doriți să veniți cu mine, mă voi aventura singură.

– Știți foarte bine că nu este înțelept. O femeie singură pe stradă, noaptea?

Lisette își ridică bărbia și îi întâlni cu dârzenie privirea.

– Știți foarte bine că pot să îmi port de grijă!

Leopold clătină din cap.

– Bietele victime...

Gălăgia de pe hol îi făcu pe amândoi să se întoarcă spre ușă. Un val de nemulțumire străbătu întregul coridor - zgomotul pașilor îl făcu pe Leopold să ridice o sprânceană.

– Nu pot să cred! exclamă enervată la culme Florica, tânăra slujnică a Șefei Cabinetului. Domnule Vernescu, să vedeți - nebungie curată!...

Vocea slujnicei se opri de îndată ce aceasta își văzu stăpâna în laborator.

– Ah, domnișoară Lili! Nu trebuia să fiți la întâlnire cu Ministrul?

Lisette roși de indignare nimănui nu i se permitea să i se adreseze Șefei Cabinetului de Investigații Supranaturale cu acea poreclă atât de copilăroasă.

– Florica! De câte ori ți-am spus să nu-mi mai zici așa?! Sunt *doamna Anghelescu*, m-ai auzit?

– Dar domnul Vernescu vă spune *domnișoară Grant!* se revoltă slujnica.

Lisette clătină din cap, obosită.

– Ți-am mai spus, domnul Vernescu mă măgulește, ca orice asistent care își dorește o mărire de plată. Nu-i așa, domnule Vernescu?

Leopold surâse și se sprijini de rafturi, cu brațele încă împreunate la piept.

– Cu siguranță, domnișoară Grant.

– Vezi? făcu Lisette superior. Așa că fii bună și supune-te, Florica!

Dar slujnica nu se dădu bătută atât de ușor.

– Păi și mie mi-ar conveni o plată mai mare, domnișoară Lili! Nu-i așa că îmi veți permite și mie să vă măgulesc?

Leopold râse.

Venise momentul să își scape Șefa de șantajul propriei slujnice.

– Ai venit cu treabă, Florica? Părea că vrei să îmi spui ceva.

Aceasta se încruntă pentru un moment, iar apoi, când își reaminti, își ridică degetul și îl lovi ușor în frunte de două ori.

– Da! Domnule Vernescu, trebuie să facem ceva! Avem o mare problemă!

Marile probleme ale Floricăi cuprindeau un interval de la noile ace de proastă calitate, care aveau urechile prea mari, până la vizita neașteptată a Ministrului de Interne, întâmplare care o silise

să strângă în grabă picioarele de broaște de pe masa din salonul mare de la etaj. De ce erau picioarele de broaște întinse pe masa din salonul mare de la etaj? În Cabinet se întâmplau atât de multe lucruri greu de explicat, încât Leopold nu ar fi știut să lămurească nici măcar asta.

– Care ar fi? întrebă asistentul, pregătit de orice.

– Prăjiturile de la Capșa nu mai sunt dulci!

Leopold ridică o sprânceană. Lisette expiră din greu, gata să își ia slujnica la rost, dar tânărul o opri și îi făcu semn Floricăi.

– Continuă.

După atâta timp petrecut între pereții Cabinetului și atâtea investigații realizate sub nasul ei, tânăra slujnică știa cum începea orice necaz ce deranja liniștea publică - cu o observație.

– De două luni încoace, începu Florica misterios, în fiecare zi de marți și vineri, când se aduc prăjiturile de la Capșa, eu, Calistrat și Bomont luăm câte o felie din fiecare ca să ne convingem că nu sunt otrăvite.

– Bineînțeles, bineînțeles, făcu Leopold grav.

– Poftim?!... se revoltă Lisette, dar slujnica își continuă ipoteza fără să o bage în seamă.

– Săptămâna trecută, ca să scăpăm de gustul prea dulce, am băut o ceașcă și jumătate de cafea. Dar astăzi nu am băut nici măcar una! Nu-i așa că e straniu, domnule Vernescu?

– Sigur că da! făcu Leopold amuzat. Îi vom trimite de îndată pe Calistrat și Bomont să investigheze situația!

– Florica! zise Lisette exasperată. Mergi de-ți caută de treabă și lasă prostiile! Și nu cumva să vă mai prind că luați din prăjiturile pentru vizitatori, m-ai înțeles?!

– Dar...!

– O să merg la Capșa diseară, dacă vrei, zise Leopold, încercând să o împace. Am un prieten care e ospătar acolo - îl voi întreba despre prăjituri.

Pe fața Floricăi înflori un zâmbet victorios.

– Domnule Vernescu, știam că mă veți înțelege!

Când ușa se închise în spatele slujnicei, Lisette își permise să expire, contrariată.

– Nu îi mai faceți pe plac, domnule Vernescu. Va veni cu lucruri din ce în ce mai nebunești în viitor.

Leopold se desprinsese de rafturi și se îndreptă spre secreteer, unde încă îl aștepta pipeta cu acid și suportul de sticlă cu unghia dizolvată. Lumina de afară făcea sticlăria să sclipască, de parcă ar fi fost umplută cu magie.

– Din vise și pasiuni se naște pofta de viață, domnișoară Grant. Ce ne-am face fără ele?

Spre asfințit, când soarele se ascunse dincolo de ramurile copacilor din Grădina Cișmigiu, colorându-le în auriul primăverii târzii, Leopold aranjă ultimele dosare pe rafturi și părăsi Cabinetul într-o dispoziție neobișnuit de bună. Îndesându-și creștetul în bereta ponosită, el păși dincolo de ușa instituției în care avusese marele noroc să fie luat la muncă și se lăsă absorbit de mulțimea ce se prelingea pe stradă.

La douăzeci și cinci de ani, câți împlinise de curând, un oricare alt tânăr de teapa lui ar fi avut pretenția să fie deja căsătorit, cu gospodărie și, eventual, cu patru copii. Din fericire, Leopold, care își petrecuse întreaga tinerețe printre cărți, nu era ca frații lui mai mari, cei care moșteniseră cea mai mare parte a moșiei

părinților și care își duceau traiul îndestulat într-un sat de lângă cetatea Brașovului. Încă își aducea aminte cum mama lui, cu lacrimi în ochi, îl urcase în tren să îl trimită la București, la liceul Sava, și îi băgase în pumn trei galbeni - bani cu care ar fi putut cumpăra o nouă vițică.

– Să fii cuminte și să te faci cărturar! fuseseră ultimele ei vorbe.

Leopold își ridică privirea spre cerul roșiatic al apusului.

Cu siguranță, cărturar se făcuse.

Dar asta nu era nici pe departe destul.

Într-o lume condusă de familii nobile, aristocrați și vanități, inteligența era dată la o parte, chiar dacă aceasta însemna progresul. Iar eforturile unui tânăr fără nume și putere nu aveau să schimbe nimic.

O ținu tot înainte pe Podul Mogoșoaiei, până răsărise turla vestitei cafenele „Casa Capșa”, unde se aduna întotdeauna atât de multă lume, încât în fața acesteia se înșirau rânduri și rânduri de trăsuri, cărora nu le mai puteai găsi capătul. Nechezatul cailor, strigătele vizitivilor, scârțâitul roților - totul se amesteca într-un întreg calvar de zgomote. Certurile ce izvorau din ciocnirile trăsurilor deveneau adevărate lupte de gladiatori, cu bestii și eroi pregătiți în orice moment de acțiune. Păcat că stăpânii trăsurilor, absorbiți de deliciul deserturilor din Capșa, nu vedeau nimic din acele lucruri.

Leopold coti pe o stradă lăturalnică, de unde reuși să ajungă la intrarea din spate a cafenelei. Aglomerată de lăzi fără număr, pline cu resturi și gunoaie, ușa ospătarilor era cu mult mai modestă decât cea din față - proptită cu un bolovan, ea lăsa aerul răcoros al serii să intre în bucătăria veșnic plină de aburi.

Tânărul asistent se opri lângă ușa larg deschisă, așteptând ca unul dintre ospătari să iasă afară - nu îi plăcea să-și deranjeze bunul

prieteni în timpul orelor de lucru. Își aruncă privirea în josul străzii, de unde se puteau auzi chicotelile unei femei de stradă - un „fluture de noapte”, cum le spuneau englezii.

- Ah, Leo, prietene! se auzi vocea lui Ianuș, fostul lui coleg de facultate.

Arătosul ospătar din Capșa, cum îl numeau, chicotind, slujnicele de pe stradă, era un tânăr înalt, brunet, de origine ungurească. Crescut în București, cu părinții plini de bani, el căzuse din grațierea acestora când, într-un scandal de proporții, refuzase să-și continue studiile medicale și se angajase ospătar la cafenea.

- Nea Nică! strigă Ianuș spre bucătărie. Două minute, numai două!

- Nu mai mult! se auzi vocea groasă și severă a bucătarului.

Brunetul se apropie vioi de Leopold și îi întinse mâna după ce și-o șterse de șorțul alb, lung până la glezne.

- Ce mai faci? Cum mai merge munca la Cabinet?

- Obositor, dar palpitant, rezumă asistentul, scoțând tabachera simplă de metal. O țigaretă?

Ianuș aruncă o privire spre bucătărie și, după o clipă de cumpănă, primi. Cei doi își aprinseră țigările și, pentru un moment, se instală liniștea, spartă de chicotelile înfundate ale femeii din capătul aleii.

- Nu ai mai trecut de mult pe aici, zise Ianuș cu suspiciune. Ți-a făcut mărita doamnă Anghelescu inima zob și ai venit să mi te plângi?

Dintr-un oarecare motiv - unul foarte prost, cu siguranță - Leopold îi destăinuise mai demult lui Ianuș ce simțea pentru Șefa Cabinetului de Investigații Supranaturale. Nici nu mai știa când se întâmplase - într-o seară pe terasa Otileșeanu, după prea multe guri de bere? Sau în pragul disperării, în căutarea unui alt om care l-ar

fi putut înțelege? Oricum ar fi fost, ideea de a-i dezvălui acel secret unui prieten atât de vorbăreț cum era Ianuș fusese cu adevărat una neinspirată.

- Doar după ce domnișoara Diamond o va face prima, făcu Leopold.

- Ah! se strâmbă amicul lui, ducându-și mâinile teatral în dreptul inimii. I-am văzut trăsura astăzi, dacă îți vine să crezi! Într-una dintre zilele astea o să intre în propria persoană în cafenea și te asigur că se va îndrăgosti de mine la prima privire!

Domnișoara Diamond, singura moștenitoare a prințului Berzescu, era printre cele mai bogate și mai realizate fete necăsătorite ale sezonului. Tineri de toate veniturile și rangurile îi făceau curte, visând să pună mâna pe banii și pe obrazul ei fin. Distanța socială dintre ospătarul din fața asistentului și zeitatea cu păr ciocolatiu era atât de mare, încât era mai ușor pentru Ianuș să străbată tot drumul până la Paris pe jos decât să cuteze să rostească o vorbă în prezența tinerei Diamond.

- Cu siguranță, făcu Leopold amuzat. Nu are de ales.

- Dar să lăsăm ispitele și să revenim la ale noastre, zise Ianuș, întâlnindu-i privirea lui Leopold. Ai venit pentru ceva anume.

- Într-adevăr, zise asistentul și trase din țigaretă, ca mai apoi să expire lung, lăsând fumul să evadeze în răcoarea serii. Spune-mi, nu s-a întâmplat nimic neobișnuit pe aici? Ciudățeni, chestiuni supranaturale, orice altceva?

Ianuș pufni.

- Deci ai venit să mă descoși pentru munca ta la Cabinet? Și eu, care credeam că ți s-a făcut dor de bunul tău prieten!

- Am zis să omor doi iepuri dintr-un singur foc, surâse Leopold.